

Svajonų
ROMANAI

JENNIFER
FAYE

Snieguolė
ir septintasis
paveldėtojas

Knygute.lt

Jennifer Faye

**SNIEGUOLĒ
IR
SEPTINTASIS
PAVELDĒTOJAS**

Dviejū knygu serija

**„*Tai nutinka
(ne tik)***

***pasakose*“**

Pirma knyga

Versta iš Jennifer Faye, Miss White and the Seventh Heir, 2018

© Jennifer Faye, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Ana Gorbatova, dizainas, 2020

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0655-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

Prologas

Elzė Vait stovėjo priešais langą savo stilingame Manhatano biure, apstatytame baltos ir juodos spalvos baldais, papuoštais auksiniais apvadais. Čia ne šiaip paprastas biuro pastatas. Tai dangoraižis, priklausantis „Vaitų leidybai“. O jos kabinetas buvo pačiame viršutiniame aukšte.

Pro jo langą žmonės apačioje atrodė lyg pėstininkai – smulkūs ir nereikšmingi. Moteris šypsosi manydama esanti daug geresnė už juos. Ji turėjo pinigų, daugybę pinigų, ir valdžią. Nuolat rasdavo būdų – teisėtų ar nelabai, jai buvo nė motais, – visuomenės akyse tapti dar reikšmingesnė.

Elzė priėjo prie milžiniško veidrodžio auksiniais lapais raižytais rėmais, pakabinto greta darbo stalo. Pasisukiojo ant aukštų kulniukų į vieną ir kitą pusę neatitraukdama akių nuo savo atvaizdo. Veidą nušvietė šypsena. Tobula. Ryškiai raudonai nulakuotas nagas slystelėjo dramblio kaulo spalvos skruostu. Tobulame veide nebuvo nė raukšlės. Ir neturėtų būti, kai šitiek sumokėjo plastikos chirurgui.

Ji užkišo už ausies platinos atspalvio sruogą, kitoje pusėje trumpus plaukus paliko palaidus. To-

bula.

Tuk tuk.

- Įeikite.

Ji asmeninei padėjėjai buvo įsakiusi pakviesti privatų detektyvą vos tik šis atvažiuos.

Elzė toliau žiūrėjo į veidrodį. Savo pačios atvaizdas jai nepabosdavo. Kaip šitoks grožis galėtų kam įkyrėti? Nusprendusi dar paryškinti nuodėmingai raudonas lūpas, paėmė tūbelę nuo stiklinio stalelio greta veidrodžio.

Nuėmusi dangtelį pastebėjo veidrodyje vyro atvaizdą.

- Na, nestypsok čia. Rėžk, ką sužinojai apie mano podukrą.

Aukštas vyras trumpais tamsiais plaukais nejudėjo, matyt, visai nepaisydamas jos irzlumo.

- Ji dirba Los Andžele.

- Vadinasi, ji gyvena kitoje šalies pusėje. Gerai. Labai gerai.

Kuo Seidžė Vait laikysis toliau nuo Elzės imperijos, tuo geriau.

- Ji dirba žurnalui *QTR*...

- Ką? - Elzė atsisuko ir dėbtelėjo į vyrą. Šis nenusigrėžė ir niekaip neparodė, kad būtų išsigandęs jos pykčio. Tai galėjo sužadinti Elzės smalsumą, bet dabar ji buvo susirūpinusi. - Maniau,

kad išgijau ją iš visų leidyklų.

- Taip, bet *QTR* buvo pakliuvęs į kažkokį bylinėjimosi procesą, taip ji ten įkėlė koją. Kiek išsiaiškinau, senasis Ruso buvo priverstas pasitraukti nuo griūvančios kompanijos vairo. Prieš išeidamas parūpino jūsų podukrai tvirtą sutartį: kol panelė Vait teiks kompanijai pelningus pasiūlymus, jos nutraukti negalės net taryba.

Nebesukdama galvos dėl lūpų Elzė padėjo lūpų dažus ant stalelio.

- Kodėl aš apie tai išgirstu pirmą kartą? Dosniai tau moku, kad ją atidžiai stebėtum.

Vyro veidas sugriežtėjo.

- Sutartis pasirašyta tik ką. Iki tol viskas buvo paslapyje. Net taryba nežinojo, kas vyksta, kol tapo per vėlu.

Elzė sunėrė rankas, dešine laikė parėmusi kairės alkūnę. Ilgas spindintis nagas barbeno į smailų smakrą, ji mąstė apie naujienas. Negalima leisti Seidžei gyventi sėkmingai. Turėdama kapitalo ji gali imti knaisiotis po praeitį. Jei Seidžė atskleis tiesą, Elzės imperija, kurią ji gavo melu, apgaulėmis ir, galima sakyti, pavogė, nugarmės į prarają. O to negalima leisti.

Elzė tą merginą apgaudinėjo nuo pat jos tėvo mirties dienos. Ir toliau apgaudinės. Kompanija

užtikrintai leido jai gyventi taip, kaip jautėsi ver-
ta, ir davė galimybę puoselėti savo grožį.

Moteris įsmeigė į Hanterį primerktas akis. Ji tu-
rėjo jam užduotį.

- Papasakok man daugiau apie *QTR*.

- Atrodo, jie sparčiai smunka. Netenka vietų
parduotuvių lentynose, mažėja jų sklaida interne-
te.

- O, gerai. Labai gerai, - nerimas išblėso, bet
Elzė žinojo, kad Seidže pasitikėti negalima. Ji
pernelyg panaši į savo tėvą. - Atidžiai prižiūrėk
mano podukrą. Nereikia jos nuvertinti. Ir pasisek-
ti *QTR* jai negali. Sulaikysiu ją, kad ir kiek tai kai-
nuotų. O dabar eik. - Elzė mostelėjo į duris.

Vyras sudvejojo, nes jam nepatiko toks įsakinė-
jimas. Elzė nebuvo pratusi, kad žmonės jai prie-
šintųsi. Ji labiau mėgo palenkti juos pagal savo
valią. Palenkti Seidžės jai nepavykdavo, štai ko-
dėl merginai teko išvažiuoti.

Kai jis pasisuko į duris, Elzė įdėmiai nužiūrėjo jo
privalumus - net labai įdėmiai. Gal per greitai jį
paleido. Bet tada durys stipriai užsidarė. Teks
pasikasyti kitą kartą.

Elzė atsisuko į savo atvaizdą. Niekas neatims iš
jos šios leidybos imperijos karalienės titulo. Nėra
dėl ko nerimauti - tik jau ne dėl tos lėkštos, ner-

ūpestingos mergiūkštės. Antraščių varta klaida
sugriaus Seidžės ateitį leidybos pasaulyje kartą ir
visiems laikams.

Elzė sukikeno.

Viskas pavyks tobulai. Ji tuo pasirūpins.

1

Po penkių mėnesių...

Jai liko tik mėnuo.

Vienas mėnuo įrodyti, kad jos strategija veiksminga. Seidžė nutraukė QTR kraują siurbiančias išlaidas ir, tiesą sakant, šiuo metu pasiekė nedidelį pelną, tačiau dar daug reikia padaryti, kad taryba būtų patenkinta. Jai teks įrodyti, kad sumanymas atnaujinti žurnalą veiks ne tik dabar, bet ir ilgą laiką.

Kai su ja susisiektė Kventinas Ruso II, žurnalas buvo ties bankroto riba. Pasakyti, kad sulaukusi jo skambučio Seidžė nustebo, būtų per švelnu. Dar koledže ji ten atliko praktiką. Jis buvo pašėlusiai sumanus ir supratingas. Ir Seidžė jam patiko. Per dvi vasaras ji sugėrė visas žinias, kokias tik šis vyras panoro suteikti. Tuomet žurnalas dar buvo vertinamas. Tik kelerius pastaruosius metus sensacinga antraštė jiems ėmė rūpėti labiau nei faktai.

Kventinas Ruso II jai buvo geras: nekreipė dėmesio į puikiai suregztas Elzės melagystes. Tai nepatiko atkeršyti prisiekusiai Elzei. Pono Ruso jos grasinimai nesutrikdė. Todėl Seidžė jautėsi

jam skolinga.

Ji vis tiek dvejojo, ar priimti pasiūlytą darbo vietą. Kas norėtų atsidurti skęstančio žurnalo vadovo poste? Vis dėlto senasis Ruso rado paskatą – didelę finansinę paskatą, kad ji sutiktų. Tačiau buvo nubrėžta ir galutinė riba – šeši mėnesiai įrodyti, kad pokyčiai veikia, ir sukurti griežtą strategiją kitiems metams.

Sėdėdama prie vyriausiojo redaktoriaus stalo ji abejojo, ar nesuklydo. Pastaruosius keturis – beveik penkis – mėnesius kiekvieną akimirką suko galvą, kaip apsaugoti tokio seno žurnalo ateitį. Pasikliaudama tik nepalenkiamu ryžtu ir tik būtiniausiu personalu ji padarė tai, kas neįmanoma: žurnalo turinį apskuto šimtu aštuoniasdešimčia laipsnių, nuo sensacingų antraščių jie perėjo prie prasmingų interviu svarbiomis temomis.

Tokių esminių pokyčių pakako, kad pakiltų jų pelnas.

Tiesą sakant, padarė tarybai tokį įspūdį, kad ši sutiko truputį padidinti kapitalą. Lėšos leido Seidžei bent jau pasamdyti taip reikalingą padėjėją.

Ji žiūrėjo į dar vieną gyvenimo aprašymą ant stalo. Kiek galėdama atidėliojo asmeninio padėjėjo samdymą, nenorėjo atimti išteklių iš svarbesnių sričių. Tačiau darbų taip sparčiai augo, kad ji

nebeaprypė, todėl atėjo laikas įdarbinti itin sumanų, daug užduočių gebantį įgyvendinti padėjėją.

Gana ilgame gyvenimo aprašyme buvo nurodyta Trėjaus Reno pavardė. Jis bus septintas iš eilės, su kuriuo pasikalbės šiandien. Seidžė nusišypsojo ir papurtė galvą. Negali būti sutapimas.

Kai atsitiktinai leptelėjo, kad vos po kelių savaičių jos trisdešimtas gimtadienis, Luizė, personalo vadovė, pareiškė, kad Seidžė turėtų susirasti puikų vaikiną ir su juo sukurti šeimą. Seidžė mėgino mandagiai paaiškinti, kad šeimos neplanuoja. Ji turėjo daug kitokios veiklos, reikalavusios viso dėmesio. Šeimai teks palaukti.

Kritiškai peržvelgė kiekvieną Trėjaus Reno gyvenimo aprašymo eilutę. Išsilavinimas ir rekomendacijos nepriekaištingi. Iš aprašymo šis vyras įspūdingas. Tačiau jam trūksta leidybos patirties. Ar sparčiai jis mokosi?

Suzvimbė telefonas. Seidžė atsiliepė ir sužinojo, kad aptariamas vyras atvyko. Ji dirstelėjo į laikrodį kompiuterio ekrane ir suprato, kad jis atėjo ne penkiomis, o visa dešimčia minučių anksčiau. O, toks vyras jai prie širdies. Seidžė pasakė priimamojo sekretorei atsiųsti jį į kabinetą.

Tuk tuk.

Seidžė atsistojo ir pasidailino ant šlaunų tamsiai mėlyną sijoną. Tada perbraukė ranka plaukus, įsitikino, kad ilgos tamsios garbanos tvarkingos. Pati nesuprato, kodėl taip stengiasi. Juk ne ji eina į darbo pokalbį.

Apėjusi stalą atidarė duris. Kad jam nusišypsotų, teko gerokai atlošti galvą. Pro akinių tamsiais rėmeliais stiklus į ją pažvelgė tamsios akys, bet jose Seidžė nesugebėjo nieko įskaityti. Paslaptin-gas vyras. Ji susidomėjo.

Ištiesė ranką.

– Sveiki. Aš Seidžė Vait.

Jos ranką suspaudė didelis vyro delnas. Tvirtai, bet ne per stipriai.

– *Bonjour*. Aš Trėjus... Reno.

Prancūzas. Teko pripažinti, kad jo akcentas gundantis. Ir pats atrodė neblogai – aukštas ir gražus, tamsaus gymio. Rudi plaukai – šonuose nukirpti trumpai, ant viršugalvio palikti ilgesni – šiek tiek garbanojosi. Veidas patrauklus, nors ir pridengtas vešlia barzda ir ūsais. Seidžė nesusi-laikiusi susimąstė, kaip jis atrodytų nusiskutęs.

– Sveiki, Trėjau, – ji pasitraukė įleisti jį į kabinetą. – Prašau įeiti.

Jo veidas neišdavė jokių jausmų. Seidžė uždarė duris ir atsisuko į vyrą, sudominusį labiau nei visi

kiti pretendentai kartu sudėjus. Jis lėtai apsižvalgė kabinete tarsi susipažindamas su aplinka. Seidžė norėjo paklausti, ar jam patinka, kaip ji įsirengė erdvę, bet susilaikė. Jiems reikėjo aptarti svarbesnius klausimus.

Perėjęs kabinetą vyras atsisėdo į juodą odinį krėslą priešais stalą. Seidžė grįžo į savo vietą. Ji negalėjo suprasti, kodėl šis vyras ją taip sudomino, ne tik akcentas, bet ir jis pats buvo kitoks, kartu ir labai pažįstamas.

Seidžė užgniaužė atodūsi. Ji leido vaizduotei per daug įsisiautėti. Trėjus Reno – kandidatas kaip ir kiti šeši viengungiai, pražingsniavę pro jos kabinetą.

Pirmasis, su kuriuo ji šnekėjosi, net rankos nepaspaudė. Pasakojo jai apie visus įmanomus pasaulio mikrobus. Turėjo tiek žinių apie ligas, kad Seidžė pamanė, jog jam derėtų stoti į medicinos universitetą ir tapti gydytoju.

Antrasis vyras visą pokalbį žiovavo. Seidžė nesuprato, ar ji tokia nuobodė, ar jis naktį nemiegojo. Trečiasis buvo ne ta koja išlipęs iš lovos. Atrodė nuolat susiraukęs. Skundėsi viskuo, taip pat ir ankstesniais darbdaviais. Ketvirtasis niekaip nesiliovė čiaudėjęs. Seidžė ėmė galvoti, kad vaikinai alergiškas jai.

Penktasis viengungis maloniai nustebino miela šypsena ir pozityviu požiūriu, tačiau per pokalbį Seidžė suprato, kad jis šypsosi ir pritaria viskam, ką ji sako. Šeštasis buvo gražus, bet, regis, bukas kaip bambukas.

Artėjo prestižinis Kanų filmų festivalis, turėsiantis lemiamą reikšmę žurnalo ateičiai, todėl Seidžės laikas pokalbiams su pretendентаis seko. Bet, tiesą pasakius, jie ir nesiveržė pro duris. Teks pasirinkti vieną iš esamų.

Kol kas pirmoje vietoje laikėsi septintasis viengungis. Seidžė pagavo save žvilgčiojant į jo kairę ranką. Taip, viengungis. Luizė tikrai atliko namų darbus.

Seidžė pakėlė akis į jo gražų veidą. Kvadratinis smakras ir tiesi nosis. Tačiau ją labiausiai traukė akys – tamsios hipnotizuojančios gelmės. Kaip būtų gera jose užsimiršti. Ką ji dabar ir darė.

Ji nusuko akis nuo vyro, pažvelgė į jo gyvenimo aprašymą. Aklai spoksojo į popierių. Jis taip gerai atrodė, kad pirmadienio rytus tikrai būtų lengviau iškęsti. Susiėmusi Seidžė jį dar kartą pasveikino. Pradėjo gerai išmoktą kalbą apie svarbiausias žurnalo temas, apžvelgė siūlomų pareigų reikalavimus. Negalima pasiduoti jo patraukliai išorei. Mėnesio pabaigoje laukia tarybos posėdis, nulemsiantis jos ateitį....